

Kezet fogtunk s a kórház felé indultunk el, mert az időnk körülbelül lejárt. Jókedvűen néztünk fel a szobánkba: most már bizonyosak voltunk legalább, hogy egy-két napon belül személyesen is meg fogjuk ismerni Mayer Terit.

Dehát nem úgy lett.

A következő estén, vacsora után, helyet foglaltunk a vadásztisztek törzsasztalánál. Túlfelül a tüzérfiuk asztala volt. Szemközt velünk kellett ülnie a leánynak. De még nem jött meg.

A kávéház tele volt, a hangulat hangos s a cigányok játszottak. Az ő asztaluknál már ült két fiatalabb tiszt, egy tüzérezászlós, egy bajuszos tüzérőrnagy s a feleségével együtt az a főhadnagy, akit két nappal előbb kérdőre akartunk vonni ugyanezen kávéház előtt. A mi asztalunknál két bajtársunkat találtuk.

Rendeltünk valamit s körülnéztünk. Később szakgatott beszéd indult meg a két kollégával. Talán félóra múlhatott el így, amikor az egyik tiszt felém kacsintott:

— Most jönnek Mayer Teriék. Ez a legcsinosabb leány az egész városban.

És mivel már iddógált előzően, hunyorgatva tette hozzá:

— Szavamra mondom, a legcsinosabb!

Az asztalok mellől többen felnéztek e pillanatban. A kis Mayer Teri jött legelől, utána a szülei. És helyet foglaltak annál az asztalnál, ahol az a két fiatalabb vadásztiszt, a tüzérezászlós, a bajuszos tüzérőrnagy, meg a mi tegnapelőtti főhadnagyunk és a felesége beszélgetett.

A három fiatalabb tiszt egyszerre felpattant, s a leányhoz ugrott. Hárman is segítették a kabátját. Mayer Teri leült a tisztek közé, olyanformán, hogy szemközt volt a mi asztalunkkal.

A leányt néztem kitartóan. Időközben néhány tiszt telepedett még az asztalunkhoz. A cigányok szakadatlanul játszottak, egy-zsivaj volt már a kávéház. Pezsgős üvegek pukkadoztak s valaki dalolni kezdett túlfelől. Én a leányt néztem. Félkönyökre dülve néztem, úgy, hogy szememet egy pillanatra le nem vettem róla. Ezzel a konokszóval csak azt akartam, hogy megbosszantsam azt a három tisztet, aki egymást ette az alatt a leány körül.

(Folytatása következik.)

Komáromi János.

A LEGVARAK ROMJAIN.

Csak ennyi még, csak ennyi fáj:

*egy halk leány, egy messzi táj,
egy régi, drága álom.*

*Egy séta ódon városon,
sok bús lámpája fároszom,
s utcáit sírva járom...*

*Mély-csönd-gubózta, kis szoba,
hová az Élet ostoba
khaosz-zaja nem ér be,*

*hol titkot-fejtő éjeken
röpülne síró énekem
föl a zord égi térbe.*

*Egyszer borulna ó reám
nevetve a Fény-Óceán:
az Ég, örök szerelmem!*

*Szomorúság korbácsa hajt,
— ismerjem meg a szent kacajt,
mielőtt el kell mennem...*

*Jó volna hű baráti kéz,
melódia (mely még ígéz),
merengő, méla, csendes,*

*az Élettől kis irgalom,
az életért kis sírhalom,*

— s aztán örökre csend lesz...

Aradi-Szabó István.